

vrienden die één en het zelfde verloren hebben. — En weer stokte Struwentius in zijn spreken, en weer look Dieneken haar oogen.

Donker en stil was het nu in de kamer, en in die stilte klonken volle fluittonen van buiten, van Sander. Zuiver gleed en dribbelde het door den klaren avond. En even moest Struwentius er naar luisteren, drong het tot hem door: daar Sander, hier Dieneken.

Dan, van uit het donker, met wonderlijk klinkende stem, vroeg Struwentius of ze wist dat hij haar had liefgehad, haar moeder. En heesch antwoordde Dieneken dat ze het wist, dat het haar als een groot en innig geheim was toevertrouwd.

Langzaam liep Struwentius naar haar toe, langzaam nam hij haar hoofd tusschen zijn handen, en met omfloerste stem zei hij: „kind, je had mijn dochter kunnen zijn.”

Met vochtige oogen keek Dieneken naar hem op, ze snikte kort. Plotseling greep ze zijn handen, kustte die hartstochtelijk, vluchtte dan naar de veranda de trap af.

Van uit den hof klonk nog steeds het fluiten van Sander, dat meezong met het deinend kikkergekwor.

In de duistere kamer, voor de gordijnen van het groote bed, stond Struwentius, het hoofd gebogen, de handen voor het gelaat.

Hij zag zijn leven als een vertrapten bloesemtak.

Van de rivier klonken geluiden: een sleep die ten anker ging, korte zware fluitstooten van de sleepboot, verward ratelen van veel afloopende ankerkettingen.

Het wekte Struwentius uit zijn mijmeringen, langzaam, op den tast, liep hij naar de veranda. Heel vaag en onwezenlijk, bijna kleurloos, kon hij nog de bloemtrossen zien.

In het westen had de lucht wat van het zonnelicht vastgehouden en was nu groenig-blauw als van een oude schilderij. De sterren begonnen helder aan den maanloozen hemel te fonkelen en Struwentius zocht die welke het felst schitterden. Eens hadden hier twee jonge menschen naar de sterren gekeken. Ook toen was het een maanlooze hemel geweest vol twinkelende sterren, en ook toen hadden de gouden regen en de glycinen gebloeid.

Met schoon beheerscht gebaar, als was het een gewijde handeling, plukte Struwentius een paar trossen bloemen.

Als hij de kaarsen in de koperen pianoluchters had aangestoken, zoodat een zwak licht door de kamer scheen, zette hij zich voor het instrument, zocht muziek en begon een andante van Beethoven te spelen. De muziek harmonieerde wonderlijk met de stemming van den avond. Een telkens weerkomend thema met een echo, en een overgang in mineur waren als de milde herinnering en het heimwee dat in Struwentius' hart leefde.